

KAPITTEL EN

AUGUST

GREENVILLE, SØR-CAROLINA

Smerten tvang henne—

Nei ... drev henne.

Det måtte ta slutt.

Å leve på denne måten var ikke noe liv. Hun ville gjøre alle en tjeneste om hun bare avsluttet det. Det var ikke til å begripe hvilken byrde hun hadde blitt for sine aller kjæreste.

Doktor Helen Craft gikk nærmere vinduet mens tårene rant nedover kinnene og dryppet ned fra haken. Hun tok på dem med undring. Når var sist gang hun hadde grått? Den dagen faren døde? Nei, det var den dagen Taliban hadde kjørt en hel lastebil med sprengstoff inn på lekeplassen på barnehjemmet.

Hun jobbet på den lille sykehusklinikken tvers over gaten, og kjente eksplosjonen som om hun sto rett inntil den. Bortsett fra at hun ikke hadde fått en skramme. Ikke slik som barna.

«Barna», hvisket hun. Førstifem barn ble drept momentant. Trettitru ble skadet.

Helen hikstet og åpnet vinduet.

Bildene skiftet i en endeløs loop uten at det fantes noen stoppeknapp. Hun greide ikke engang å sette den på pause uten hjelp av alkohol eller medisiner.

Hun hadde operert et barn som hadde mistet benet.

Hun hadde gravd gjennom bygningsmassen etter flere barn med flere skader enn hun kunne rekke over.

En hånd som manglet.

Et ansikt som var borte.

Den ene operasjonen etter den andre.

Ett barn døde, så det neste og det neste, til hun mistet tellingen. Senere fikk hun vite at seksten av de trettitre overlevende hadde måttet gi tapt for skadene de hadde fått.

«Jeg greide ikke å redde dem», hvisket hun. «Hvorfor kunne jeg ikke redde dem?» Til hvilken nytte var hun når alle døde til tross for at hun gjorde sitt beste?

Og de som jobbet der. Vennene hennes —

Hun tok seg til hodet, skrikene fortsatte som gjallende ekko. «Stopp, vær så snill å stoppe! Jeg vil bare at det skal stoppe.»

Hun dyttet vinduet opp på vidt gap, hørte ikke søsterens livredde skrik, gikk ut på vindusposten ...

«Helen, nei!»

... og kastet seg ut i luften.

Hun var i fritt fall.

Helt til smerten endelig var borte.

KAPITTEL TO

SEPTEMBER

HELMAND-PROVINSEN, AFGHANISTAN

Sarah Denning satt på jordgulvet i den afghanske fengselscellen og skalv i tretti graders varme mens hun kjempet mot frykten som hadde slått rot i henne siden Taliban angrep skolen dagen før. I det ene øyeblikket var hun gjestelærer etter anmodning fra venninnen Talia Davenport, i det neste var hun fanget av onde menn som utvilsomt ville bruke henne og ta livet av henne uten å blunke.

Hun trakk sjålet lengre ned over pannen og rettet på den nederste delen som dekket munn og nese, mens hun ba om at hun ville forbli anonym til de ble reddet. Det vil si, om redningen i det hele tatt var underveis. Hvis de fant ut at hun var amerikaner ... eller enda verre, hvem faren hennes var —

Vakten trakk hardt i gitterdøren. Hun skvatt, og hjertet begynte å hamre. Døren ga ikke etter. Hun tvilte på at vakten var urolig for at den skulle gjøre det. Han gryntet tilfreds, snudde seg og gikk videre nedover korridoren. Støvlene hans dunket mot jordgulvet helt til han forsvant ut av syne. Sarahs puls roet seg en anelse. Jo lenger han var borte, jo bedre var sjansen for at de ville bli reddet. Men hvor lang tid ville det ta før han kom tilbake?

«Sarah?»

Navnet hennes ble hvisket fra et hjørne i fengselscellen. «Fatima?»

«Jeg kommer bort til deg.» Tenåringen krabbet på alle fire, gjennom gruppen av medelever, og krøllet seg skjelvende inntil Sarah. «Hva kommer til å skje med oss?»

Sarah la armen rundt femtenåringen. I løpet av de ukentlige un-

dervisningsøktene hadde hun lagt merke til at Fatima var en klok og motivert ung jente med et sterkt ønske om å bryte ny mark og jobbe for endring i hjemlandet. Sarah hadde satt pris på disse dagene ved skolen, og hun hadde begynt å knytte seg til jentene. «Jeg vet ikke.»

Men hun visste det. Det gjorde de alle.

«De kommer til å selge oss», sa Salima fra den andre siden av rommet. «Vi blir Taliban-bruder, ikke sant?»

Bruder? Heller sexslaver. Eller sandsekker. Overgitt til et liv i misbruk og elendighet. Og redsel.

Hun, Talia og de tolv elevene hadde blitt ført bort fra skolen og stuet inn i bakrommet på en ventende lastebil. Det var ingen som forsøkte å stanse dem, og hun våget ikke å gjøre motstand. Tolv timer senere var de kommet til dette stedet.

Hvor nå det var.

«Jeg er så lei for det, Sarah», hvisket Talia. Stemmen brast, og frykten var til å ta og føle på. «Jeg har jobbet der i tre år, og selv om vi har blitt skremt noen ganger, har det aldri skjedd noe slikt som dette.»

«Det er ikke din feil, Talia, du kunne ikke vite om det.»

«Jeg har ikke lyst til å være Taliban-brud.» Nahal, som var tretten og den yngste av jentene, skubbet seg nærmere Sarah, som om Sarah kunne forhindre at noe slikt ville skje.

Sarah hadde vært redd før, men bildene som nå for gjennom hodet på henne ga redselen i kroppen en helt ny dimensjon. Hun trakk pusten dypt for å roe seg, desperat etter å finne en stabil ro og styrke de andre jentene i den trange cellen kunne lene seg mot. Selv om hun ønsket å slåss tilbake, innså hun at enhver form for motstand ville få henne – eller en av tenåringene – drept.

Hun skalv og lot blikket streife omkring i rommet de satt innesperret i. Det besto av fire betongvegger med en dør på motsatt side av der hun satt. Fra et lite gittervindu over hodet hennes strømmet det inn en stripe dagslys, sigarettøyk og lave stemmer som hørtes ut som om de kranglet, selv om hun ikke kunne skjelve ordene.

Bortsett fra en kort toalettvisitt til uthusene som lå langs sørveggen, en tur beheftet med slibrige blikk og kommentarer hun lot som hun ikke

hørte, var hun og jentene blitt overlatt til seg selv av dem som hadde tatt dem til fange.

Det var forvirrende, men tross alt kjærkomment. Hun hadde likevel ingen forventninger om at det ville vare særlig mye lenger. Det eneste som gjorde at hun greide å holde frykten under kontroll, var at de ikke hadde blitt ransaket. Hun skjønte at det før eller siden ville skje, og hadde benyttet kaoset på skolen da de ble tatt til å snappe satelittelefonen ut av lommen på burkaen. Hun brukte de tett sammenpressede kroppene som skjold, trykket på SOS-knappen og sendte ut nødsignalet.

Minuttene gikk. Det eneste som kunne høres, var den dempede hviskingen og forskremte gråten til de andre jentene blandet med de lave stemmene til vaktene utenfor vinduet. Sarah lente seg mot veggen og så mot korridoren mens hånden søkte mellom foldene på burkaen. Fatima kikket opp på henne idet Sarah lukket fingrene om telefonen. Våget hun å ta sjansen på å se etter om noen hadde ringt? Om det var lagt igjen en melding? Om hjelpen var på vei? Det eneste hun trengte å gjøre, var å snike seg til en liten titt.

«Ikke spør hvorfor», hvisket hun til Fatima, «men kan du sette deg foran meg?»

«Ja.» Hun flyttet seg akkurat nok til å skjule Sarah fra blikket til vekten om han skulle komme tilbake.

Med skjelvende fingre trakk hun telefonen opp av lommen.

Øynene til Talia ble store da hun fikk øye på den. «Hva er det du gjør? Hvis de får rede på at du har den, ligger vi tynt an.»

«Jeg vet det. Jeg må finne et sted å gjemme den.»

Hun kastet et blick på skjermen. Ingenting. Ingen respons på at bønnen om hjelp var blitt mottatt. Frykten sendte en bølge av kvalme gjennom henne. SOS-meldingen skulle ha gått til broren, spesialagent i FBI, Caden Denning. Og til faren, generalløytant Lewis Denning. Selv om det var en mulighet for at faren hadde ignorert meldingen, ville Caden kunne spore telefonen hennes og iverksette en redningsaksjon før disse monstrene rakk å blunke. Caden var riktignok i USA, men han hadde armer med svært lang rekkevidde. Det hadde faren også. Hun hadde fundert lenge på om hun skulle legge ham til på SOS-listen, men hadde til slutt bestemt seg for å gjøre det «for sikkerhets skyld».

Denne situasjonen var omtrent så nært et «for sikkerhets skyld» man kunne komme, og for en gangs skyld var hun glad for at faren var den han var – selv om hun gladelig skulle bitt av seg tungen før hun ville innrømme det. Men hvis det kunne ha hjulpet dem ut herfra, ville hun gladelig ropt det fra hustakene

Meldingen måtte da ha kommet fram? Hun trykket på SOS-knappen én gang til og stakk telefonen tilbake i lommen. Caden ville ganske sikkert foreta seg noe. Men faren? Sist hun hadde snakket med ham, var da han truet med å gjøre henne arveløs om hun gikk inn i militæret. Hun hadde bare ledd av det. «Jeg verken vil ha eller trenger pengene dine.» Kjærligheten hans, derimot, både trengte og ønsket hun, men den hadde aldri vært innenfor rekkevidde.

På grunn av den pågående konflikten med faren, hadde Sarah holdt lav profil og hadde ikke fortalt noen om sin nære relasjon til den mektige mannen. Rett før hun begynte i militæret, hadde hun farget det blonde håret mørkebrunt, byttet fornavn og insistert på at familien måtte begynne å bruke det nye navnet. Det eneste trekket som kanskje kunne tiltrekke oppmerksomhet, var de grønne øynene. Ellers, med flytende pashto, kunne hun bli tatt for å være innfødt. Det var i det minste det hun sa til seg selv.

De tunge skrittene til vekten hørt i korridoren igjen, og adrenalinet gikk i været. Det kom enda en vakt. De sto i døren, gliste og pekte og snakket åpenbart om jentenes framtid. Hun kjente raseriet som vokste bakerst i halsen, samtidig som hun kjente det betryggende nærværet av telefonen som trykket mot hofte.

Kjære Gud, send hjelp.

♦♦

Gavin Black snakket i radioen. Selv om han ikke lenger var elitesoldat, var han like skarptrent som den dagen han sluttet. Fra der han sto rett utenfor bygningen, bare skjult av en sandhaug, kunne han høre den fjerne summingen av flyet fire og et halvt tusen meter over hodet. «Klart», sa han i mikrofonen på hodetelefonen. «Vent på signalet mitt når dere er på bakken. Over.» Han hadde gått i forveien, på bakkeplan, og satt livet på spill for å sikre at de andre kunne bryte seg inn i bygningen

og ta okkupantene på sengen. Ett sekund fra eller til kunne utgjøre liv eller død.

Da generalloytnanten hadde ringt Gavin og ville hyre ham, hadde han ikke kunnet avslå – og det var ikke bare på grunn av den høye rangen.

«Datteren min er kidnappet», sa han, «tatt av Taliban på en skole der hun var gjestelærer. Hun, en annen lærer og tolv jenter er fanget i en bygning midt i Registan-ørkenen. Den eneste måten å komme seg inn på uten å bli oppdaget, er å slå til om natten.»

Registan-ørkenen? Det var mer enn bare én bygning på dette gudsforlatte stedet. «Hvilken bygning, sir?»

«Hibatullah Omar sin bygning. De sier det er han som står bak kidnappingen.»

Gavin ble taus. Typisk at han skulle få et oppdrag som dette. «Det er ikke mulig, Omar er død.» Gavin hadde selv vært med på raidet da denne mannen døde. Men en annen terroristgruppe kunne selvsagt ha overtatt bygningen.

«På en eller annen måte må han ha stått opp fra de døde. Vi mottok et satellittbilde av ham der han er oppe og går igjen. Du kjenner denne bygningen. Du bodde der i over ett år. Nå som du jobber privat, trenger jeg at du setter sammen et team og får Rochelle og de andre ut derfra.»

Det stemte at han hadde bodd der. Jobbet undercover som terrorist, vunnet tilliten til en av de verste morderne i Midtøsten. Og Gavin hadde sendt ham i en dødsfelle. Om Omar virkelig var i live, så kjente han til Gavins dobbeltspill.

Gavin befant seg allerede i Kabul av andre årsaker, men slapp alt han hadde i hendene og loset teamet sitt raskt over på dette oppdraget.

Rochelle Denning. Også kjent som Sarah. Han hadde truffet henne i Kabul da de ble utplassert der samtidig. Truffet henne og blitt betatt. De hadde gått ut tre ganger sammen, delt et fantastisk kyss på den siste daten, og etter det hadde hun både sluttet å ta telefonen når han ringte, og latt være å svare på meldingene hans. Gavin var ikke den som trakkett i bed der han ikke var ønsket, så han hadde latt det gå – selv om han var forvirret over at hun plutselig hadde vist ham en kald skulder.

Generalen hadde sagt at Caden allerede hadde kontaktet sine egne

ressurser i FBI, men de ville ikke være særlig til hjelp i Registan-ørkenen.

Mennene skulle komme i fallskjerm, så langt unna at de ikke ville bli oppdaget. Så ville de manøvrere seg over åpne sandsletter til bygningen og nordveggen der Gavin skulle møte dem og lede dem inn. Gjennom nattsynbriller kunne han se inngangen han pleide å gå inn og ut av uten å bli oppdaget den gangen han bodde der.

«Det kan umulig være Omar», sa Cole Lawton i øret til Gavin. «Over.»

«Jeg ville heller aldri ha trodd det», sa Gavin med dempet stemme, «men bildene lyver ikke. Over.»

«Jeg så kroppen hans. Han var helt oppbrent. Vi har bilder av det også, husker du? Over.»

«Ja. Over.» Og før de rakk å hente kroppen til DNA-testing, hadde de blitt angrepet og måtte kjempe for livet for å komme seg inn i det ventende helikopteret.

Han blunket bort minnene. Til forskjell fra mange andre han hadde tjenestegjort med, hadde han sjelden mareritt, men det betydde ikke at han likte å dvele ved slike ting som mareritt er lagd av.

«Tror du de er klar over hvem det er de har kidnappet?» spurte Lawton. «At hun er datteren til Denning? Over.»

«Jeg håper virkelig ikke det.» For om drapsmennene visste at de hadde tatt datteren til en av dem med høyest rang i den amerikanske hæren, ville det ikke være mulig å redde henne. Han sjekket klokken, deretter høyden på flyet. Bare noen få sekunder til, så ... «Det er klart», sa han. «Dere vet hva dere skal gjøre. Over.»

«Sikker på at dette vil fungere?»

«Sikker.» Så godt som.

«Hva er plan B? Over.»

«Det er ingen plan B. Jeg tror ikke på noen plan B. Over.» Med disse ordene senket han nattsynbrillene over høyre øye og så på flyet. Adrenalinet var skyhøyt. «Tre sekunder», sa han og talte ned. «Over.»

På signal ville mennene hoppe ut, én om gangen. Gavin kunne nesten forestille seg at han hoppet sammen med dem, spredte ut armene, kjente vinden presse mot kroppen. Han skuttet seg og fokuserte på

bygningen igjen. Han måtte beregne dette helt perfekt, og det var derfor han var på bakken og ikke i luften. Blant annet. Men det viktigste var at han hadde døren åpen når teamet hans kom.

«Jeg kommer, Sarah», hvisket han. «Hold ut, jeg kommer.»